

Val Antim CASTANIENII

Cerul gri e cerul meu, dar n-am spus-o niciodată la nimeni. Ceilalți m-au făcut să cred că sunt un individ ciudat, cu toate că oarece îndoieli aveam și eu. Trebuie să recunosc, nu se întâmplă în fiecare zi, și oricui, să se nască dintr-o castana... Nu e vorba de a încolți din fructul căzut, de-a prinde rădăcini și de-a deveni copac, așa cum suntem obișnuiți să se întâmple. E vorba să ieși ca un pui de pasare din ou, să te chinui să spargi coaja groasa pentru a vedea lumina zilei! Oricui mă apuc să-i destăinui la un pahar povestea mea, înghite mai întâi în sec, apoi mă-ntreabă senin: „Ce crezi, mâine va ploua?”. Întotdeauna, aceeași întrebare! E-adevărat ca eu venisem din Țara Cerului Gri, cea plină de castani, unde ploua zece luni pe an. E-adevărat că-mi ascundeam de câte ori puteam originea pentru a nu fi tratat drept imigrant. E-adevărat că mi s-a propus să fiu înfiat de nenumărate ori și asta întotdeauna după întrebarea cu ploaia de mâine, de parcă-ar fi știut. Dar de unde știau? O fi avut conformația fetei mele ceva neobișnuit? Sau accentul? Totuși nu auzisem pe nimeni exclamând „Ce accent castaniu ai, Pristoc!” Ah! ce mi-ar fi plăcut să am și eu un nume ca toți ceilalți, să fi fost botezat la biserică, nu poreclit ad-hoc într-o crâșmă mana a cincea... Fapt e ca Pristoc am rămas multă vreme iar întrebarea cu pricina, „Ce crezi, mâine va ploua?” devenise refrenul meu atunci când mă apuca amocul și dorul de ducă... Până-ntr-o zi, când m-am ciocnit cu o fată pe aleea din parc. Era destul de înaltă, cu capul mai puțin țuguat decât mine și cu ochi castaniu-necopt.

— Eu sunt Shatyia, mi-a spus surâzătoare. Pe tine cum te cheamă? Am privit un secol cerul acela aproape senin, de toamna, fără să știu ce să-i răspund. Cum ar fi sunat „Eu sunt Pristoc, domnișoară...”? Am spus ce mi-a venit la gura:

— Gonzague, Gonzague de Chataigne... Se spune ca atunci când minți îngheață apele. Dar asta trebuie să li se întâmple numai celor care știu s-o facă. Eu, novice și castaniu-roscat de timid, scosesem vorbele din gura exact pe frecvența necesară ca să spargă norișorul de deasupra capului meu și să deverse 50 de cm³ de apa de ploaie pe cei 20 de cm² ce-i ocupam eu în poziție verticală. Râdeam ca un apucat: nu era prea ortodox el, dar fusese adevăratul meu botez și, de atunci, nimeni nu mi-a mai spus vreodată Pristoc.

— De Chataigne! a exclamat ea. Vita nobila... Soi de high-life...
— Ei... mai domol... Spune-mi Gonzag și gata. Dădu din cap că e de-acord, apoi ca nu: – Tu nu ești de pe-aici...

— E-adevărat, sunt imigrant, am recunoscut.
— Eram sigura, culoarea scoarței tale e mai roșietică și ai capul mai țuguiat... Gonzag și se potrivește de minune! Vii de departe?

— Din Tara Cerului Gri, dacă știi unde vine.
— Nu zău? se entuziasmase ea. Trebuie să fie minunat! Acolo ploua trei sezoane... Nu ca aici... adăugă apoi cu regret. Ce știa ea ce-nseamnă zece luni pe an de cer gri!

— Mai bine mergem la o terasa, am propus. Cu timpul ăsta frumos ne-am mai răcori puțin.

— Nici vorba!... Pot să-ți spun Gonzag, nu?... Azi trebuie să mergem la Grădina Botanica. Toate fetele au câte-o idee fixa, asta o știam.

— De ce Rtrebuie"? m-am încumetat totuși.

— Las că vezi tu... Atunci m-a luat de mana. Tulburător... Nici nu știu cum am parcurs orașul de la un capăt la altul. Nu-mi mai aduc aminte nici de aleile din Grădina, pe unde am colindat, nici de aromele de frunze uscate, nici de aerul cu miros de bureți și feriga. Nu simțisem nici trecerea timpului pana când, tot ea, m-a oprit arătându-mi cu degetul întins un loc anume pe pământ, umbrit de coroana masivă a unui castan.

— Uite, aici m-am născut eu! Am spus reflex: – Ce crezi, mâine va ploua?

— Sigur că da! se aprinse Shatyia. Altfel nu s-ar mai naște pristoci și-ar rămâne orașul pustiu în doi-trei ani, tu nu-ți dai seama? Abia atunci, dezlipindu-mi ochii din pământ, am observat câtă lume se adunase sub castan așteptând ploaia de mâine.

— Gonzag... ma mângâie ea tandru pe țugui. Ce zici, stam și noi? Sunt atât de drăgălași pristocii mici... Am putea lua unul ca să formam o adevărată familie și l-am boteza pe loc... Tu cum vrei să-l cheme? Șmecheră Shatyia. Îmi atinsese coarda sensibilă. I-am răspuns dintr-o suflare: – Adam! Apoi, candid, m-a luat gura pe dinainte și-am spus o frază ce avea să mă coste tot restul vieții: – ... Sau, dacă tu ți-ai dori o fetiță... Eva?

— SFÂRȘIT